

Cathy Macharis

We are Paris

Lange tijd leek de klimaatsopwarming mij iets abstracts, iets dat ver af was. Ver in de tijd en ver van mijn bed. Zoals zoveel mensen was ik meer bezorgd om die andere emissies, die de luchtkwaliteit verzieken in onze steden en daarmee onze longen en hart aantasten.

Een reis naar Afrika opende mijn ogen. Leven in een veel directere band met de natuur doet je beseffen dat de klimaatsverandering een enorme invloed zal hebben op het welzijn van miljarden mensen. Hard werken om enkele groenten te kunnen laten groeien in kleinschalige landbouw kan zo weer weggewist worden door hevige regenval, extreme droogte of een orkaan. Enorme migratiestromen zullen op gang komen in een poging toch te kunnen overleven. De kloof tussen arm en rijk zal nog groter worden. Zelfs in onze huizen met airco en verwarming zullen we de gevolgen van de klimaatsverandering niet kunnen uitsluiten. De verhoogde zeespiegel, de hevige weersomstandigheden, ... vergeet het dagje rustig fietsen of skiën. Het leven wordt harder voor de komende generaties.

Dit besef leidt tot de logische vraag: wat kan ik hier aan doen? Wie ben ik om daar iets aan te veranderen? Wat kan een individu doen en hoe rijm je het in je hoofd als je het hele jaar door duurzaam kookt en je duurzaam verplaatst, maar dan toch dat vliegtuigticket naar Afrika boekt en al die inspanningen in één keer wegveegt? Evengoed speelt dat gevoel op andere niveaus: waarom zou Europa inspanningen doen als de twee belangrijkste vervuilers, de VS en China, niet meedoen?

Dit soort denken houdt ons helemaal gevangen en dan gebeurt er natuurlijk niets. Ondertussen is de 'coalition of the willing' gelukkig aan het groeien. Wanneer in december in Parijs de klimaattop zal plaatsvinden - waar een nieuw akkoord met liefst bindende voorwaarden zal worden opgesteld - zijn de wereldleiders hopelijk geïnspireerd genoeg door de vele initiatieven die tonen dat een transitie naar een duurzame economie mogelijk

is en dat het zelfs loont. Op stedelijk niveau is er de 'Compact of Mayors', waarbij nu al meer dan 150 burgemeesters van over de hele wereld ervoor kiezen om hun stad te voorzien van een excellent openbaar vervoersnetwerk, fietsen te bevorderen en hun inwoners duurzaam en energiezuinig te laten bouwen. Volgens een recente studie zou dat wereldwijd 15.000 miljard euro kunnen opleveren tegen 2050.

En ook op individueel vlak kan er veel gebeuren. Minder vlees eten (14,5% van de uitstoot van broeikasgassen komt door de veeteelt), kiezen voor het openbaar vervoer, de fiets of te voet gaan als het kan, met een elektrische wagen rijden als het dan toch met de wagen moet, je huis goed isoleren, investeren in zonnepanelen en zonneboilers. Als je dan toch moet vliegen, kan je de CO₂-uitstoot compenseren door bomen of mangroves te laten planten.

Met mijn onderzoek probeer ik al jaren een verandering teweeg te brengen. Vooral dan op het vlak van duurzame logistiek en mobiliteit: hoe krijg je een vermindering op het vlak van CO₂ zonder op de efficiëntie van je logistieke systeem of leefbaarheid van de stad te moeten inboeten? Op de universiteit ondersteun ik deze herfst het project 'We are Paris' (www.weareparis.be), waarbij we de studenten, het personeel en hopelijk ook de politici bewust willen maken van het klimaatprobleem en waarbij we hen in contact brengen met allerlei initiatieven in het binnen- en buitenland.

Dat brengt me tot mijn favoriete spreekwoord: "Alle beetjes helpen", zei de mug en ze piste in de zee. Of doen we daarmee dan toch de zeespiegel stijgen?

Cathy Macharis,
Professor duurzame mobiliteit en logistiek
aan de VUB, Onderzoeksgroep MOBI

Deze column wordt afwisselend geschreven door Bart Desmedt (SmartTrips.be), Werner De Dobbeleer (Vlaamse Stichting Verkeerskunde), Cathy Macharis (Onderzoeksgroep MOBI, Vrije Universiteit Brussel), Kris Peeters (auteur van o.a. Weg van mobiliteit) en Joris Willems (afdeling Verkeerskunde, HSV, Diepenbeek).